

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 124/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť I. K. K., bytom B., vo veci porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. K. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. februára 2004 doručená sťažnosť I. K. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom B., ktorou namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 966/98. Sťažovateľ namietal, že priet'ahy boli spôsobené nekonaním okresného súdu o jeho dovolaní proti rozhodnutiu okresného súdu potvrdeného uznesením Krajského súdu v Prešove.

Sťažovateľ podal dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 164/02 z 30. septembra 2002, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu sp. zn. 4 C 966/98 z 10. decembra 2001 o zastavení konania vo veci žalobcu (v konaní pred ústavným súdom sťažovateľ'a) proti Okresnému úradu Bardejov o vyslovenie povinnosti organizácie poskytovať mu prácu podľa pracovnej zmluvy a nároky z nej vyplývajúce.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol: *„Presne pred rokom a dvomi mesiacmi, teda 3. XII. 2002, som Najvyššiemu súdu SR prostredníctvom Okresného súdu v Bardejove adresoval a doručil mu svoje dovolanie proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 164/02. Od tejto doby prvostupňový súd, zodpovedný za prípravu spisu, nebol schopný až po dnešok predmetný súdny spis náležite ošetriť a postúpiť ho na rozhodnutie kasačného súdu! Aj keď bardejovský súd vykonal tu nižšie uvedené úkony, to nestačilo na to, aby najvyšší súd mohol rozhodnúť vo veci samej a zbaviť ma tým dlhodobého stavu právnej neistoty, v ktorom sa stále nachádzam. Tu je treba pripomenúť, že vec sa týka kauzy, na ktorú sa vzťahuje skrátený režim jej prejednávania, nakoľko ide o prácu, ktorá vždy bola a aj bude mojím jediným hlavným zdrojom obživy, ako aj celej mojej rodiny!“*

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal návrh na ďalšie konanie a vydal tento nálež:

„1. Vyslovuje, že základné a ľudské práva I. K. K. podľa čl. 48, ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky v kontexte s čl. 6 ods. 1) Európskeho Dohovoru a priamo aj toto právo z neho vyplývajúce, postupom Okresného súdu v Bardejove v konaní vedenom u neho pod č. k. 4 C 966/98 porušené bolo.

2. Prikazuje Okresnému súdu v Bardejove, aby v konaní vedenom pod č. k. 4 C 966/98 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Priznáva I. K. K. primerané finančné zadostučinenie vo výške 60 tis. Sk (slovom šesťdesiatšesťtisíc korún slovenských), ktoré je mu Okresný súd v Bardejove povinný zaplatiť do 2-och mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ukladá Okresnému súdu v Bardejove povinnosť uhradiť I. K. K. trovy tohto konania vo výške 8 800.--Sk (slovom osemtisícosemsto korún slovenských), ktoré je mu povinný Okresný súd v Bardejove vyplatiť v hotovosti alebo šekovou poukážkou do 15-tich dní od právoplatnosti tohto súdneho rozhodnutia, ktoré sú adekvátne nároku na jeho právne zastupovanie pred ústavným súdom advokátom, resp. komerčným právnikom, ktorého si musel sťažovateľ v tomto konaní o svojej ústavnej sťažnosti v dôsledku finančnej núdze vlastnými silami nahradiť sám. “

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo

sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj sťažnosť, ktorá je zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd konštatoval, že doba, ktorá uplynula od podania dovolania do predloženia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. od 3. decembra 2002 do 5. februára 2004, neodôvodňuje skúmanie namietaného porušenia označených základných práv, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že počas nej okresný súd na základe žiadosti samotného sťažovateľa i z vlastného podnetu konal o procesných otázkach (oslobodenie od súdnych poplatkov a povinné právne zastúpenie, vylúčenie sudcov z konania). Sťažovateľ v doplnení dovolania zo 7. januára 2003 požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov a pridelenie advokáta na zastupovanie v konaní pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Okresný súd uznesením č. k. 4 C 966/98-24 z 27. januára 2003 a následne aj 29. januára 2004 zisťoval osobné, majetkové a zárobné pomery sťažovateľa a skúmal, či sú splnené podmienky na vyhovie jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov. Sťažovateľ v období, v ktorom namieta prieťahy v konaní pred okresným súdom, oznámil uvedenému súdu v inej veci, že je práceneschopný a jeho zdravotný stav mu znemožňuje reagovať na výzvy okresného súdu. Okresný súd túto skutočnosť rešpektoval aj v uvedenom konaní až do času, keď sťažovateľ okresnému súdu oznámil, že mu nič nebráni konať vo veci aj keď je práceneschopný (obdobie od 7. apríla 2003 do 25. júna 2003). Obdobie od septembra do novembra 2003 si vyžiadali úkony a konanie spojené s rozhodovaním o zaujatosti sudcu okresného súdu na Krajskom súde v Prešove. Všetky úkony okresného súdu boli v posudzovanom období vykonané v primeraných lehotách.

Vychádzajúc z týchto právnych záverov ústavný súd odmietol sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú už po jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, ani otázkou právneho zastúpenia nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2004